

Praatje Pot

Coronatijsd – thuiswerken – zoomsessies. Klinkt ons als muziek in de oren, toch? Het klinkt ons in ieder geval wel vertrouwd.

Twee jaar geleden zouden we nog grote ogen hebben opgezet als ons verteld werd dat we nu allemaal thuis zouden werken. Toen was thuiswerken nog een soort gunst bij veel organisaties.

Toen het Corona-thuiswerken niet iets van enkele weken bleek te zijn, verruilden velen van ons de eetkamertafel voor een eigen hoekje op een rustiger plek in huis. Eerst nog rommelig, maar steeds professioneler. Er kwam een opgeruimder bureau, een betere printer (want aan printen waren we immers nog gewend op kantoor) en er kwam een betere bureaustoel via Marktplaats.

Communicatiever worden

Interne communicatie kreeg een ander karakter. Als communicatieafdeling met het motto: *wij helpen de organisatie beter te communiceren* waren we het aan onze stand verplicht andere afdelingen handvaten te geven voor het houden van effectieve zoomsessies. De [4 C's](#) in de nieuwe online praktijk. We stimuleerden collega's te bloggen op het intranet, we stimuleerden afdelingen om de verjaardagen beter bij te houden en attenties te laten langsbrengen, we vroegen mensen om een foto te delen van hun werkplek, en vooral om successen met onze klanten online te delen, om maar eens een paar van onze communicatieprojecten te noemen.

Zelf vond ik het de eerste tijd balen dat ik mijn collega's niet dagelijks zag. Ja, via Zoom dan, maar vooral het 'praatje pot' in de koffiecorner miste ik ontzettend. Het 'praatje pot' was, wat mij betreft, tweeledig. Enerzijds wilden we natuurlijk weten wie met welk project bezig was en hoe de onderlinge projecten elkaar zijdelings raakten. De context van mijn werk, zeg maar.

Anderzijds had ik natuurlijk ook belangstelling voor hoe ging het nu met het vriendje van Carola, met de moeder van Irene, en de verbouwing bij Ronald thuis. Tijdens de Zoomsessie zat er altijd wel iemand die ons bij de 'zakelijke les' hield, zodat er van zaken in de context niets meer kwam.

De communicatieprojecten liepen daarentegen goed. Zonder reistijden en koffiepauzes in de pantry vind ik mezelf wel productiever. Op zo'n werkdag thuis krijg ik meer af, maar het is ook wel een eenzaam bestaan.

Ik miste mijn collega's, terwijl ik ze toch regelmatig in de zoomsessies 'live' zag zitten en praten. Juist voor een communicatieafdeling, waar wij, naar mijn bescheiden mening, toch het voorbeeld in intern communiceren zouden moeten geven, voelde ik juist een groot gebrek aan communicatie. Wat ik niet miste was de file, maar wat ik wel miste was de sfeer, het gevoel van goed samenwerken.

Alternatieven

Uiteindelijk vonden we wegen om elkaar toch nog buiten de zoomsessies wat langer en informeel te spreken. Een van mijn collega's maakte er een gewoonte van om tussen de middag te gaan wandelen, om even in haar eentje een luchtje te scheppen. Toen ik dat ook ging doen, besloten we allebei oorspeakertjes te dragen en op onze lunchwandelingen telefonisch informeel bij te praten. Zij in Den Haag, ik in Alphen aan den Rijn.

Een andere manier was: op vrijdagmiddag afspreken op een terras. In de zomer, toen de terrassen weer open mochten en het mooi weer was, blokten enkele collega's en ik soms van 4 tot 5 uur ergens in het midden tussen onze woonplaatsen. Heerlijk even face-to-face praten over hoe het nu ging met het werk, hoe iedereen het volhield en wat er voor ontwikkelingen waren. Ook de nieuwere

collega's kregen zo de kans om het wij-gevoel te krijgen. En ja, even lekker bijkletsen over de balans tussen werk en privé.

Dat hielp. Het hielp de zakelijke zoomsessies ook. We hadden immers minder behoefte om ook even "praatje pot" te hebben.

Bloopers

Nu lijkt het net of de zoom sessies allemaal super serieus waren, maar we hadden ook wel plezier. Juist als het even fout liep. Zo heb ik nog wat leuke situaties tijdens zoomsessies genoteerd:

Ilona: "Wat een gekut!" – terwijl ze dacht dat ze net haar microfoon had uitgedaan en ze worstelde met de nietjes van haar nietmachine.

Bij een andere collega kwam haar man de kamer binnen met een mok koffie voor haar.... Half ontkleed.

Bart in de rondvraag met handopsteken. "Ik heb nu alle handjes gehad. Marieke, ik heb de jouwe nog niet gehad?" Marieke: "Je bent mij toch niet een oneerbaar voorstel aan het doen?"

En een andere keer, van diezelfde Bart: "Ik heb nu iedereen zijn hand op zien steken. Maarten, waar zitten jouw handen?" Maarten trok verschrikt zijn handen onder de tafel vandaan en liet ze allebei voor de camera zien. Hilariteit.

Zulke momentjes bevorderen de communicatie op de een of andere manier. Dan loopt het allemaal soepeler.

Fysiek of toch online?

Intussen stonden we de afgelopen tijd weer een dag per week in de file. Maar het goede nieuws was dat we elkaar gelukkig weer een dag per week zien, op kantoor. De managers zorgen er dan voor dat dat de projectteams en de afdelingsteams zoveel mogelijk compleet zijn.

Afgelopen week hadden we weer een 'ouderwetse', fysieke, afdelingsmeeting, gewoon op kantoor. Met z'n allen rond een tafel, en elkaar live kunnen zien. Met alle non-verbale communicatie ertussen en ernaast. En niet de hele tijd 'representatief in beeld' te hoeven zitten, zoals bij Zoom-vergaderingen. Fijn, dacht ik, dat dit weer even kan, wie weet hoe kort nog, met de opnieuw stijgende coronabesmettingen. Ik leunde lekker achterover als anderen aan het woord waren.

Tot me een tweetal andere dingen opviel.

Zo dicht bij elkaar kun je elkaar ook ruiken. De verschillende parfums, maar ook de verschillende zweetluchtjes. Mensenlucht, dacht ik. En opeens beseftte ik dat ik daar een afkeer van had gekregen. Onwillekeurig schoof ik een stukje op.

En er viel mij nog iets op. Terwijl iemand iets illustreerde op een flipover zag ik dat alle collega's een smartphone paraat hielden. Van de 8 mensen rond de tafel zaten er 6 zelfs even te 'vergaderen' met mensen buiten onze fysieke bijeenkomst. Via hun smartphone. Online!

Herkenbaar? Ook zoiets meegemaakt? Hoe pak jij het aan? Het is mijn bedoeling om de lezer uit te dagen en te reflecteren op zijn/haar eigen praktijk. Reacties zijn dan ook zeer welkom!

Disclaimer

De verhalen die ik schrijf zijn fictieve verhalen. Ze zijn het product van mijn belevissen én mijn fantasie. Namen, karakters, plaatsen, bedrijven, gebeurtenissen, ze zijn door mij op een fictieve manier gebruikt. Elke overeenkomst die je denkt te zien met bestaande personen, plaatsen, bedrijven en gebeurtenissen is dus puur toeval.

Mirjam Soeterbroek

©Mimprovise – november 2021